

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปทั้งทางเทคโนโลยีและวัฒนธรรม ส่งผลให้พฤติกรรมของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไป รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียน วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน พบว่านักเรียน นักศึกษาขาดความกระตือรือร้น เฉื่อยชา ไม่มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ มาเรียนสาย เข้าเรียนไม่ตรงเวลา ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงและสมควรได้รับการแก้ไข และปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้น ครูและผู้บริหารสถานศึกษาต้องร่วมมือกัน ในการหามาตรการต่าง ๆ มาแก้ไขและปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อให้แก่นักเรียนนักศึกษามีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสถานศึกษาและสังคม

ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ผู้วิจัยรับมอบหมายให้ปฏิบัติการสอนรายวิชาผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ นักศึกษาระดับชั้น ปวช. 3/1 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาส่วนใหญ่พบว่า ในช่วงแรกของวันนักศึกษามักเข้าเรียนสาย เริ่มเรียนเวลา 08.00 น. นักศึกษาจะเข้าเรียนประมาณ 08.30 น. เป็นประจำ ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไข จึงนำปัญหานี้มาศึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหา และปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน ให้ตรงเวลาและขยายผลไปยังนักเรียน นักศึกษาอื่นต่อไป

วัตถุประสงค์และเป้าหมายการวิจัย

1. เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนให้มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่
2. เพื่อปัญหาปัญหาการเข้าเรียนไม่ตรงต่อเวลาของนักเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ในการปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน และพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร นักเรียน สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี
2. กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับชั้น ปวช. 3/1 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
3. เครื่องมือที่ใช้ คือแบบประเมินพฤติกรรม และระดับผลการเรียน ของนักศึกษารายบุคคล

สมมติฐาน

เมื่อปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนให้มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่และตรงต่อเวลา มีผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี
พฤติกรรม หมายถึง กริยา อาการที่แสดงออกด้านการกระทำที่สังเกตเห็นได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่
2. นักศึกษามีพฤติกรรมเป็นคนตรงต่อเวลา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขอนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ความหมายของการปรับพฤติกรรม
2. ลักษณะของการปรับพฤติกรรม
3. ขั้นตอนการปรับพฤติกรรม
4. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรม
 - 4.1. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
 - 4.2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
5. แนวคิดเกี่ยวกับวินัย
 - 5.1 ความหมายของวินัย
 - 5.2 ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างระเบียบวินัย

ความหมายของการปรับพฤติกรรม

ชัยพร วิชาวุธ. (2539). ได้ให้ความหมายว่า การปรับพฤติกรรม เป็นการประยุกต์หลักการเรียนรู้ เพื่อมุ่งต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล

ประเทือง ภูมิภักทราคม. (2540). ได้ให้ความหมายของการปรับพฤติกรรม หมายถึง การประยุกต์หลักการพฤติกรรม หรือ หลักการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมโดยเน้นที่พฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้หรือวัดได้ เป็นสำคัญและมีความเชื่อพื้นฐานว่า พฤติกรรมปกติ และไม่ปกติ พัฒนามาจากหลักการเรียนรู้

Kalish. (1981). กล่าวว่า การปรับพฤติกรรมเป็นการนำเอาหลักการแห่งพฤติกรรม (Behavior Principles) ประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้หลักการแห่งพฤติกรรม หมายถึง หลักการที่ครอบคลุมทั้งแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขและแนวคิดทางจิตวิทยาต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์เข้ามาประยุกต์ใช้ได้

Mikulas. (1978). ให้ความหมายของการปรับพฤติกรรมไว้ว่า การปรับพฤติกรรม คือ การประยุกต์หลักการพฤติกรรมที่ได้จากการทดลองเพื่อแก้ปัญหาพฤติกรรม

O'Leary & Wilson. (1987). ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการประยุกต์ทฤษฎีการเรียนรู้และ ข้อค้นพบจากจิตวิทยาการทดลอง เพื่อใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) หมายถึง การนำเอาหลักการแห่งพฤติกรรม (Behavior Principles) ประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ โดยเน้นที่พฤติกรรมที่สามารถสังเกต และวัดได้เป็นสำคัญ

ลักษณะของการปรับพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของการปรับพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. มุ่งที่พฤติกรรมโดยตรง โดยที่พฤติกรรมนั้นต้องสังเกตเห็นได้ และวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าการตอบสนองนั้นเป็นภายในหรือภายนอกก็ตาม

2. ไม่ใช่คำที่เป็นการตีตรา นอกจากจะมีความหมายกว้าง ไม่มีความชัดเจน ยากต่อการสังเกตให้ตรงกัน และยากต่อการจัดโปรแกรมการปรับพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายได้ การตีตราอาจทำให้เด็กหรือผู้ปกครองเกิดความอับอายแล้วจะส่งผลให้เด็กเลือกแสดงพฤติกรรมตามที่ถูกตีตราได้

3. พฤติกรรมไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่ปกติหรือปกติ ก็ตาม ย่อมเกิดจากการเรียนรู้ในอดีตทั้งสิ้น ดังนั้นพฤติกรรมเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยกระบวนการเรียนรู้

4. การปรับพฤติกรรมจะเน้นสภาพ และเวลาในปัจจุบันเท่านั้น เมื่อวิเคราะห์ได้ว่าสิ่งเร้าและผลกรรมใดที่ทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดบ่อยหรือลดลงในสภาพปัจจุบัน ก็สามารถปรับสิ่งเร้าและผลกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้พฤติกรรมดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่ต้องการ

5. การปรับพฤติกรรมนั้นจะเน้นวิธีการทางบวกมากกว่าวิธีการลงโทษ เนื่องจากเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมเน้นการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการทางบวก เพราะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ ทั้งยังได้ก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์น้อยกว่าวิธีการลงโทษ

6. วิธีการปรับพฤติกรรมนั้น สามารถใช้ได้เหมาะสมตามลักษณะของปัญหาแต่ละบุคคล เพราะคนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ดังนั้นในการดำเนินการปรับพฤติกรรมจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย

7. วิธีการปรับพฤติกรรมเป็นวิธีการที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่า มีประสิทธิภาพและได้ผลโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

ขั้นตอนของการปรับพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการจัดการวางเงื่อนไขการกระทำตามแบบการวิเคราะห์พฤติกรรมว่ามีอยู่ 6 ขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย (Defining the Target Behavior) โดยจะต้องกำหนดให้เฉพาะเจาะจง สังเกตได้ และวัดได้ แต่ไม่อยู่ในรูปแบบของการตีตรา หรือบอกถึงลักษณะของบุคลิกภาพมากกว่าเป้าหมาย

2. การรวบรวมและบันทึกข้อมูลเส้นฐาน (Collecting and Recording Baseline Data) คือการเก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูลเส้นฐาน ทำให้แน่ใจว่าพฤติกรรมเป้าหมายนั้นเป็นปัญหาจริงเพื่อประเมินโปรแกรมการปรับพฤติกรรม และเป็นข้อมูลย้อนกลับ และช่วยให้การปรับพฤติกรรมมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. การวิเคราะห์พฤติกรรม (Behavior Analysis)

4. การกำหนดสิ่งที่มีศักยภาพเป็นตัวเสริมแรง (Identifying Potential Reinforces) ซึ่งจะต้องระลึกเสมอว่าคนเราทุกคนแตกต่างกันความต้องการก็ย่อมแตกต่างกัน

5. วางแผนและดำเนินการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของพฤติกรรมเป้าหมายที่กำหนด (Planning and Implementing the Intervention) การวางแผนจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของพฤติกรรมเป้าหมายที่กำหนด

6. ประเมินประสิทธิภาพของการดำเนินการปรับพฤติกรรม (Evaluating the Effects of Intervention) เป็นการรวบรวมข้อมูลหลังจากการดำเนินการปรับพฤติกรรมแล้ว

แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรม

นักจิตวิทยาได้ทำการศึกษาพบว่าทัศนคติและพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กัน จึงสามารถพยากรณ์พฤติกรรม จากทัศนคติ ได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม

จิรวัดน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2536: 133) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและ

พฤติกรรม ไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกที่สามารถสังเกตเห็นได้ มักสันนิษฐานกันว่า พฤติกรรมของบุคคลที่แสดง ออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ส่วนใหญ่ถูกกำหนดโดยทัศนคติของบุคคล ที่มีต่อสิ่ง นั้น

ทัศนคติ หมายถึง สิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นในลักษณะชอบหรือไม่ชอบที่ ค่อนข้างจะคงที่ ซึ่งแสดงถึงความเกี่ยวข้องอย่างแน่นแฟ้นระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม ด้วย เหตุนี้เองการ ศึกษาในระยะต้นๆจึงเชื่อว่า ถ้าสามารถศึกษาและทราบทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะสามารถ อธิบายหรือทำนายพฤติกรรมได้ แต่ความจริงไม่เป็น เช่นนั้น เพราะผลงานวิจัยที่ศึกษา เกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างสองตัวแปรนี้ ส่วนใหญ่พบว่า มีความสัมพันธ์ต่ำ Fishbein และคณะ (1971) เชื่อว่า พฤติกรรมของ มนุษย์จะบ่งชี้ได้จากเจตจำนงที่จะกระทำ (Intention) มากกว่า แม้ว่า ทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะสัมพันธ์กับพฤติกรรมรวมที่มีต่อสิ่งนั้น Triandis (1971) กล่าวว่า ทัศนคติเพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอ ที่จะทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้ ยังมีสิ่งอื่นที่จะบ่งคับให้บุคคล แสดงอย่างอื่น ที่ไม่สอดคล้องกับทัศนคติ และTriandis ได้เสนอตัวแปร 4 ตัว เพื่อทำนายพฤติกรรม ดังนี้ คือ ทัศนคติ ปทัสถานทางสังคม นิสัย และความคาดหวังผลที่จะเกิดตามมา และเชื่อว่าเมื่อศึกษาทั้งสี่ตัว แปรจะพบว่า ทัศนคติและพฤติกรรมมี ความสัมพันธ์ที่แน่นอนพอที่จะเชื่อถือได้ระดับหนึ่ง

1. การพยากรณ์พฤติกรรมจากทัศนคติ

Wicher (1971) ได้เสนอตัวแปรที่เชื่อว่าเมื่อใช้ร่วมกับตัวแปรทัศนคติ จะสามารถ พยากรณ์พฤติกรรมได้ดี ขึ้น ตัวแปรเหล่านั้น ได้แก่

1) การรับรู้สิ่งที่จะเกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ นั่นคือ สิ่งที่บุคคลคาดหวังว่าจะ เกิดขึ้น หากบุคคลนั้นได้แสดงพฤติกรรมดังกล่าว เช่น การที่บุคคลไปโบสถ์ จะก่อให้เกิดความสงบทางใจ และ มีความพึงพอใจในผลการกระทำ

2) การประเมินพฤติกรรม นั่นคือ บุคคลมีความรู้สึก หรือประเมินพฤติกรรมนั้นๆ อย่างไร3) การ พิจารณาเหตุการณ์พิเศษที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น เช่น หิมะตก
หนักในวันเสาร์ อาจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่จะไปวัดในเช้าวันอาทิตย์ (จิรวรรณ วงศ์สวัสดิวัฒน์ 2536 : 147)

Triandis. (1971, 1977). เชื่อว่าพฤติกรรมที่เกิดจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Behavior) ในสังคมเป็นเรื่องยุ่งยากซับซ้อน ในแต่ละสถานการณ์ พฤติกรรมต่าง ๆ จะ ถูกกำหนดโดยการรับรู้ของบุคคลนั้นว่า พฤติกรรมใดจะถูกต้อง เหมาะสม และเป็นสิ่งพึงปฏิบัติ นอกจากนี้พฤติกรรมที่แสดงออกยังอาจเกิดจากแรงผลักดันของสิ่งอื่น หรือ บุคคลอื่น ความชอบหรือไม่ ชอบพฤติกรรมนั้น ระดับมากน้อยของ ความรู้สึก การรับรู้ผลที่เกิดขึ้น ตามมา และคุณค่าของสิ่งที่เกิดขึ้น ฯลฯ จะเห็นได้ว่าการแสดงพฤติกรรมต้อง เกี่ยวข้องกับ ตัวแปรมากมาย ด้วยเหตุนี้ การทำความเข้าใจ พฤติกรรมอันเกิดจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่าง บุคคลในสังคม จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัว แปรต่างๆที่เป็นตัวกำหนดหรือเป็น ต้นเหตุ (Cause) ของพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่ง Triandis สนใจศึกษาตัว แปรต่างๆ ที่เชื่อว่า สามารถใช้พยากรณ์และอธิบาย พฤติกรรม ดังกล่าวได้ ซึ่งตัวแปร ดังกล่าว ได้แก่

1. ปทัสถานทางสังคม (Norms) เป็นความเชื่อของสังคมว่าพฤติกรรมนั้นถูกต้องเหมาะสมหรือ เป็นที่ ต้องการ และเห็นว่าพฤติกรรมอื่นเป็นสิ่งที่ไม่ถูก ไม่เหมาะสม และไม่เป็นที่ต้องการ

2. บทบาท (Roles) เป็นกลุ่มของพฤติกรรมที่สังคมได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเหมาะสมสำหรับ บุคคลที่อยู่ในตำแหน่งนั้นพึงยึดถือปฏิบัติ

3. ภาพพจน์ของตนเองหรือความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self Image หรือ Self Concept) เป็นมโนทัศน์ที่ได้จากประสบการณ์ชีวิตและรับรู้เกี่ยวกับตนเองว่าเป็นคนอย่างไร ซึ่งหมายรวมถึง ความรู้สึก ว่า ตนเป็นบุคคลที่มีคุณค่า (Self-Esteem) มีความรู้ดีว่า พฤติกรรมใดถูก เหมาะสม หรือเป็นที่ต้องการ

4. ความรู้สึก (Affects) ความรู้สึกต่อพฤติกรรม หมายถึง อารมณ์ ความคิดของบุคคล ที่มีต่อพฤติกรรม เป็นผลที่ได้จากการประเมินพฤติกรรม ซึ่งอาจจะเป็นความรู้สึกทางบวกชอบหรือความรู้สึกทางลบไม่ชอบ ก็เป็นได้ พฤติกรรมอาจสัมพันธ์กับความน่าเบื่อ หรือน่าตื่นเต้น ยินดี มีคุณค่า

5. การรับรู้ผลที่จะเกิดตามมา (Perceived Consequences) หมายถึง ความน่าจะเป็นที่ บุคคล คาดว่า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นถ้าแสดงพฤติกรรมนั้น

6. คุณค่าของสิ่งที่เกิดตามมา (Value of Consequences) หมายถึง การประเมินค่าของสิ่งที่ จะเกิดขึ้น (จิรวุฒิ วงศ์สวัสดิวัฒน์ 2536: 152-154)

1.1. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ได้มีการอธิบาย และทำการศึกษามาแล้วนับศตวรรษ นักจิตวิทยา และนักการศึกษาต่างได้เห็นความสำคัญและให้ความสนใจศึกษา เพราะการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เป็นผลกระทบที่เป็นไป ได้จากการเรียนรู้และเป็นองค์ประกอบสำคัญเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการ ศึกษาและการเรียนรู้ของคน ซึ่งได้ สรุปลงถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ไว้ดังนี้

Eagly & Chaiken 1993 and O'Keefe 1990 (cited in Maushak and Simonson 1996: 98 7 - 993) ได้ทำการศึกษถึงทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ ซึ่งสามารถจำแนกได้ 4 ทฤษฎี ดังนี้

1.1.1 ทฤษฎีความสอดคล้อง (Consistency Theories)ทฤษฎีนี้ มีสมมุติฐานเบื้องต้นว่าเป็นความต้องการของบุคคลในความสอดคล้อง เป็นความสอดคล้อง ระหว่างทัศนคติ เป็นความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรม และระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม ซึ่งทฤษฎีความ สอดคล้องในยุคแรกนั้น เรียกว่า ทฤษฎีความสมดุล (Balance Theory) ซึ่งมีจุดเน้นที่ความสัมพันธ์ ระหว่าง บุคคลที่รับรู้ บุคคลอื่น และเรื่องราวหรือวัตถุ จากนั้นได้พัฒนาเป็นทฤษฎีความสอดคล้องที่เกี่ยวข้อง กับอารมณ์ ความรู้สึกและการรู้คิด (Affective – Cognitive Consistency Theory) ที่มีการตรวจสอบ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความเชื่อ (believes) ซึ่งได้กล่าวว่าการสื่อสารที่สามารถจูงใจนั้น จะทำให้เปลี่ยนองค์ประกอบด้านอารมณ์และความรู้สึก และระบบทัศนคติโดยเปลี่ยนองค์ประกอบทาง การรู้คิดของทัศนคติ

1.1.2. ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theories)ทฤษฎีนี้ได้ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะของการกระตุ้นของสถานการณ์ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งทัศนคติ จะเปลี่ยนแปลงได้นั้นเกิดจากการเข้าแทนที่ด้วยความตั้งใจหรือเจตนา ความเข้าใจและการยอมรับของบุคคล ในเรื่องราวต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เป็นผลจากการเรียนรู้ เช่นดังผลลัพธ์ของประสบการณ์ที่ ผ่านมาต่อสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

1.1.3. ทฤษฎีการตัดสินใจทางสังคม (Social Judgement Theories)ทฤษฎีนี้ มีจุดเน้นในการศึกษาว่า ทัศนคติของคนจะส่งเสริมการตัดสินใจหรือเรียกว่าการมีอิทธิพลต่อกัน นั่นเอง โดยทฤษฎีการตัดสินใจทางสังคม ได้ทำนายการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของคนว่าทัศนคติของคนที่มี อยู่ ณ ปัจจุบันจะส่งเสริมให้มีการตัดสินใจในการมีบทบาทหน้าที่ของทัศนคติใหม่ในอนาคต

1.1.4. ทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติตามหน้าที่ (Functional Theories)ทฤษฎีนี้ มีคำถามพื้นฐานเกี่ยวกับ ทัศนคติที่ได้ตระหนักถึงจุดมุ่งหมาย เช่น หน้าที่อะไรที่ส่งเสริม ทัศนคติ เป็นการทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของ ทัศนคติว่าเป็นการจำแนกคุณลักษณะของ ทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติ ตามหน้าที่ ซึ่งเหตุผลของการมีทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องส่วนบุคคลและมีความสัมพันธ์กับหน้าที่ ส่วนบุคคลของทัศนคติ ได้แก่ หน้าที่ซึ่งถือผลประโยชน์เป็น สำคัญ (Utilitarian Function) หน้าที่ของ ความรู้ (Knowledge Function) หน้าที่ ในการ

ป้องกันด้านอัตตา (Ego – Defensive Function) และหน้าที่ในการแสดงออก ซึ่งคุณค่า (Value – Expressive Function)

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคน มีนักจิตวิทยาได้ทำการศึกษา และสรุปคุณลักษณะ รูปแบบ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไว้ดังนี้

1.2.1 คุณลักษณะในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

Schwitzgebel, R.K and Kolb, D.A.(1974 : 2) ได้กล่าวว่า หลักการสำคัญของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์สามารถวัดการดัดแปลงของพฤติกรรมผ่านการใช้กระบวนการ ที่ทำซ้ำได้ ส่วนข้อจำกัดของพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไม่มีใครรู้มากนักในเรื่องนี้ แต่มีความ แน่ใจในหลักการที่จะช่วยเหลือในโครงสร้างขอบเขตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

อย่างแรก พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงจะต้องสามารถให้คำจำกัดความได้/สามารถทำให้ชัดเจน หรืออธิบายได้ และเป็นกรณีที่สามารสสืบสวนได้ในเชิงประจักษ์

อย่างที่สอง ความถี่ ระยะห่าง และคุณลักษณะอื่น ๆ ของพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงต้องสามารถวัดได้ ดังนั้นความสามารถ ในการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมที่เชื่อถือได้จึงมีความสำคัญมากในโปรแกรมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ในท้ายที่สุด กระบวนการที่เคยใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะต้องสามารถทำซ้ำได้โดยผู้อื่น ความสามารถในการทำซ้ำนั้นอาจจะบรรลุผลผ่านวิธีการเช่นการบรรยายด้วยวาจา การสาธิต หรือการฝึกรูปแบบเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมีความเชื่อมั่น ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะ การไม่เปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของการเปลี่ยนแปลงตัวกลางที่ขัดแย้ง ต่อสิ่งที่อยู่ภายนอกพิสัยของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเช่นการกำหนดไว้ในที่นี้

1.2.2 รูปแบบในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Behavior Models)

Washington State Department of Health (2004) ได้สรุปรูปแบบในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในมิติด้านสุขภาพ ไว้ดังนี้

1.2.2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

รูปแบบในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นหนึ่งในการพัฒนาทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้ง ห้า ดังนี้

- 1) Perceived Severity: เป็นความเชื่อที่ว่าปัญหาสุขภาพเป็นเรื่องน่าวิตก
- 2) Perceived Threat: เป็นความเชื่อที่ว่าบุคคลหนึ่งได้มีจิตใจห่วงใยกับปัญหา
- 3) Perceived Benefit: เป็นความเชื่อที่ว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ช่วยลดภาวะคุกคาม/อาการน่ากลัวลงได้
- 4) Perceived Barriers: การรับรู้ต่ออุปสรรคหรือสิ่งขัดขวางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล
- 5) Self Efficacy: ความเชื่อที่ว่า บุคคลหนึ่งมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆได้

1.2.2.2 ขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงหรือการเปลี่ยนทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบ(Stages of Change or Transtheoretical Model) ดังนี้

ขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ (Prochaska 1979) ได้เตรียมกรอบแนวคิดในการอธิบายว่า พฤติกรรม ที่เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้อย่างไร ตามลำดับขั้นทั้งห้าของการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

1) Precontemplation (ขั้นก่อนการไตร่ตรองพิจารณา): การไม่ได้คิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

2) Contemplation (ขั้นการไตร่ตรองพิจารณา): การคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อันใกล้

3) Decision (ขั้นการตกลงใจ): การวางแผนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

4) Action (ขั้นปฏิบัติ): การนำแผนนั้นไปปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

5) Maintenance (ขั้นการดำเนินต่อไป/รักษาไว้): การทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงนั้นยังคงอยู่และดำเนินต่อไป

The Transtheoretical Model มีมุมมองเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ว่าเป็นกระบวนการที่แต่ละ บุคคลจะมีขั้นตอนที่หลากหลายของความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง ขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงโมเดล ไม่ได้ เป็นเส้นตรง บุคคลสามารถเข้าและออกได้ในหลายจุด และบุคคลก็สามารถทำซ้ำในแต่ละขั้นตอนได้ ในบางเวลา

1.2.3 ทฤษฎีสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Theory) ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

Bandura (1977 cited in Washington State Department of Health. 2004) ได้เสนอ ทฤษฎีสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Theory) โดยมีจุดมุ่งหมายว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นผลมา จากสิ่งแวดล้อม ปัจจัยส่วนบุคคล และการเกิดพฤติกรรม นั้นขึ้นเองทฤษฎีนี้ได้อธิบายถึง กระบวนการทางการศึกษาเป็นการสร้าง ซึ่งการสร้างนั้นเป็นการนำไปสู่ การปฏิบัติในการศึกษาด้าน สุขภาพ ดังนี้

1.2.3.1. Reinforcement: การให้แรงจูงใจอาจมีแต่เชิงบวก หรือเชิงลบ ที่เป็นผลตามมาคือ พฤติกรรม

1.2.3.2. Behavior capability (ประสิทธิภาพของพฤติกรรม): ในการเปลี่ยนสถานที่ บุคคลต้อง เรียนรู้ว่าจะไรที่ต้องทำในการเปลี่ยนแปลงและจะทำมันได้อย่างไร

1.2.3.3. Expectancies (สิ่งที่คาดหวัง): คุณค่าของผลลัพธ์ของความคาดหวัง ถ้าผลลัพธ์นั้น มีความสำคัญกับบุคคล พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงจะให้ผลลัพธ์คล้ายกับสิ่งที่ปรากฏ

1.2.3.4. Self Efficacy: ความเชื่อว่าบุคคลมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของ บุคคลอื่นสำเร็จได้ ประสิทธิภาพในตนเองมีความเชื่อมโยงกับการสร้าง (Construct) ของอีกคนหนึ่ง ที่ เรียกว่า Outcome Expectations ที่เป็นผลประโยชน์ของความคาดหวังของบุคคลที่ได้รับจากการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอื่น

1.2.3.5. Reciprocal Determinism (ทฤษฎีที่ว่าด้วยข้อเท็จจริงซึ่งกันและกัน): สัมพันธภาพ เป็นลักษณะเป็นพลวัตระหว่างส่วนบุคคลกับสิ่งแวดล้อม

Social Cognitive Theory นั้นได้ช่วยให้ให้นักการศึกษาด้านสุขภาพได้เข้าใจถึงสัมพันธภาพที่มี ความ ซับซ้อนระหว่างส่วนบุคคลกับสิ่งแวดล้อมของบุคคลเหล่านั้น การปฏิบัติและสภาวะ การ เปลี่ยนแปลงที่ เสริมกำลัง หรือการทำให้ท้อใจทำได้อย่างไร และความสำคัญของความเชื่อในการรู้ว่ามี การเปลี่ยนแปลง ได้อย่างไร

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523:58 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2542 : 16) ลักษณะวินัยในตนเอง มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคลมาก และอาจสำคัญมากกว่าลักษณะทางความรู้ตัว และความสามารถกระทำสิ่งดีด้วย ฉะนั้นการให้ความสนใจเกี่ยวกับกำเนิดและการเจริญเติบโตของจิต ลักษณะการมีวินัยแห่งตน จึงเป็นสิ่งจำเป็นในเรื่องนี้นักจิตวิทยาพัฒนาการได้ให้ความสนใจมานานแล้ว และมีความเห็นว่าความมีวินัยแห่งตนอย่างถูกต้องจึงเป็นหลักชัยของพัฒนาการทางจิตของบุคคลนั้นคือความมีวินัยแห่งตนเอง เป็นลักษณะสำคัญของผู้ที่บรรลุภาวะทางจิต ฉะนั้นการมีวินัยแห่งตน จึงสามารถใช้เป็นเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางจิตของบุคคลได้ด้วยทฤษฎีที่สำคัญ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการของวินัยแห่งตน มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตน และทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์ (peck havighurst) ว่าด้วยพัฒนาการแรงจูงใจทางจริยธรรม ซึ่งยึดการควบคุมของ อีโก้ และซูเปอร์อีโก้เป็นหลัก

แนวคิดเกี่ยวกับวินัย

ความหมายของวินัย ตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 (774) ได้ให้ความหมายของวินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนข้อบังคับปฏิบัติ

อมรา เล็กเรณูสินธุ์ (2540 : 205-206) ได้กล่าวถึงระเบียบ หมายถึง ข้อบังคับต่างๆที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม เช่น ระเบียบการเข้าเรียนตรงต่อเวลา ระเบียบเป็นสิ่งที่ทำให้คนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ

วินัย คือ การควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และบุคลิกภาพให้เป็นที่น่าพึงปรารถนาของสังคม วินัยที่ดี คือ การที่บุคคลรู้จักการปกครองตนเองและกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่างๆด้วยความสมัครใจ เพราะได้เห็นคุณค่าว่า การปฏิบัติตามระเบียบนั้นจะนำมาซึ่งความมีระเบียบและความสงบสุขในสังคม

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ม.ป.ป.: 73) วินัยนักเรียน หมายถึงความประพฤติของนักเรียนโดยนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง หรือระเบียบหรือระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นอกจากนี้ยังรวมถึงการให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง หรือเห็นพ้องกับข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาเพื่อความสะดวกและเกิดความสันติสุขแก่สมาชิกในโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องวินัย คุณธรรมและจริยธรรม

กรมวิชาการ (2542 ก:21 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548 :19) ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกให้รู้จักการปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

ธนุ วุฒิเกียรติไพบุลย์ (2524 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548 : 20) กล่าวว่าวินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติและข้อบังคับที่กำหนดไว้ เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติตาม อาจเกิดความเสียหาย หรือความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเหตุให้เกิดความผิดและถูกลงโทษในที่สุด

สมบุรณ์ สิงห์คำป้อม (2542:36 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548:16) สรุปความหมายของคำว่าวินัย หมายถึง คุณลักษณะที่อยู่ภายในบุคคล ที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบแบบแผนตามที่สังคมกำหนดเอาไว้ โดยให้ถือว่าเป็นการบังคับให้กระทำ

พนัส หันนาคินทร์ และคณะ (2542:38 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548 :16) ให้ความหมายการมีวินัย หมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง กติกา และกฎหมาย ตามที่สังคมได้วางไว้หรือตามที่กลุ่มได้ตกลง อันจะนำมาซึ่งความสุข ความเจริญก้าวหน้า ความมั่นคง และความปลอดภัย

วินัย พัฒนรัตน์และคณะ (ม.ป.ป.:9 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548 : 20) ได้ให้ความหมายความมีระเบียบวินัยหมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับและกติกาต่างๆ ที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ และใช้ควบคุมความประพฤติ ของคนในสังคม เช่น กฎหมาย คำสั่ง คำประกาศระเบียบโรงเรียน เป็นต้น

รุจิร ภู่อาระ และคณะ(ม.ป.ป. อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548:20) ได้กล่าวไว้ว่า ความมีระเบียบวินัย หมายถึง กติกา กฎ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือข้อกฎหมายกำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติของคนในสังคม เพื่อให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยเช่น กฎ ลูกเสือ เป็นต้น

สุรจิต คำมะสอน (2548: 20) จากความหมายของวินัยที่ผ่านมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับของสังคม ดังนั้นการส่งเสริมวินัยให้นักเรียน จึงควรครอบคลุมถึงการส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้สามารถประพฤติ ปฏิบัติตนในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับของสถานศึกษาและสังคมได้อย่างเหมาะสม

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

“ ...การมีวินัย มีความสามัคคี และรู้จักหน้าที่ ถือกันว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญประจำตัวของคนทุกคน แต่ในการสร้างเสริมคุณลักษณะสามข้อนี้ จะต้องไม่ลืมว่าวินัย สามัคคี และหน้าที่นั้น เป็นไปทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งย่อมให้คุณหรือให้โทษได้มากเท่า ๆ กันทั้งสองทาง เพราะฉะนั้น เมื่อจะอบรมจำเป็นต้องพิจารณาให้ถ่องแท้แน่ชัดก่อนว่าเป็นวินัย สามัคคี และหน้าที่ที่ดี คือ ปราศจากโทษ เป็นประโยชน์ เป็นธรรม ไม่เคลือบแฝงไว้ด้วยสิ่งชั่วร้าย เช่น วินัย ก็ต้องไม่ใช่วินัยเพื่อตนเพื่อหมู่คณะของตนเท่านั้น ต้องเป็นวินัยเพื่อคนทุกคน เพื่อคนส่วนใหญ่ เป็นวินัยที่ถูกต้อง ที่เป็นการสร้างสรรค์ ทำนองเดียวกัน การสามัคคีกันทำการหรือทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งก็จะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล มิใช่เพื่อการเพิ่มพูนประโยชน์เฉพาะพวกตน แล้วเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนเสียหาย จึงเห็นได้ว่าการสร้างวินัย สามัคคี และความรู้จักหน้าที่ให้แก่เยาวชนต้องกระทำด้วยความเพ่งพินิจอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นพิเศษ มิฉะนั้นจะไม่บังเกิดผลที่พึงประสงค์หรือซ้ำร้าย อาจกลับกลายเป็นการทำลายอนาคตและความเจริญมั่นคงของชาติไปก็ได้...” (พระราชดำรัส พระราชทานแก่ผู้บังคับบัญชาลูกเสือในโอกาสเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทและรับพระราชทานเหรียญลูกเสือสดุดี ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต 12 กรกฎาคม 2526)

“...ครูที่แท้นั้น เป็นผู้ทำแต่ความดี คือ ต้องหมั่นขยันและอดุสาหะพากเพียรต้องเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเสียสละ ต้องหนักแน่นอดกลั้นและอดทน ต้องรักษาวินัยสำรวมระวังความประพฤติปฏิบัติของตนให้อยู่ในระเบียบแบบแผนที่ดีงาม ต้องปลื้มตัวปลื้มใจจากความสะอาดสบายและความสนุกสนานรื่นเริงไม่สมควรแก่เกียรติภูมิของตน ต้องตั้งใจไม่มั่นคงแน่วแน่ ต้องรักษาความจริงใจ ต้องเมตตาหวังดีต้องวางใจเป็นกลาง ไม่ปล่อยใจไปตามอคติต้องอบรมปัญญาให้เพิ่มพูนสมบูรณ์ขึ้นทั้งด้านวิทยาการและความฉลาดรอบรู้ในเหตุผล...”

(พระราชทานแก่ข้าราชการครูอาวุโส วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ.2523)

2 ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างระเบียบวินัย

อมรา เล็กเรณสินธุ์ (2540: 205-206) ระเบียบวินัยเป็นสิ่งสำคัญ ดังนี้

1) วินัย เป็นสิ่งที่ช่วยให้คนสามารถควบคุมตนเอง การที่นักเรียนมีวินัย และสามารถควบคุมตนเอง จะมีผลดีในขณะที่เป็นนักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียน ทำให้การดำเนินงานของครูในชั้นเรียนเป็นไปด้วยดี

2) วินัยจะช่วยเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า เพื่อเป็นสมาชิกที่สร้างความมีระเบียบ และความสงบสุขในสังคม

3) ประเทศใดที่มีพลเมืองมีระเบียบวินัย ประเทศนั้นสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

4) ระเบียบวินัย เป็นสิ่งจำเป็นในระบอบประชาธิปไตย ระเบียบในระบอบประชาธิปไตยไม่ควรเป็นสิ่งที่บังคับมาจากเบื้องบนแต่เพียงอย่างเดียว หากควรเป็นสิ่งที่ตระหนักจากภายในแต่ละบุคคล

พนัส หันนาคินทร์ (2526 : 239) วินัยเป็นกฎข้อปฏิบัติที่ใช้ควบคุมความประพฤติของคน เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบในสังคม ดังนั้น ระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญ มีผู้เสนอความสำคัญของระเบียบวินัยไว้หลายท่าน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ วินัยช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตามเกิดความรู้สำนึก และความเคยชินที่จะประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดีงาม เป็นมาตรฐานระหว่างความประพฤติของกลุ่มบุคคลผู้ปฏิบัติงานในองค์กร ช่วยเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคต จะได้ใช้สิทธิเสรีภาพ และความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง ช่วยสร้าง และรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดระเบียบวินัย การดำเนินงานของโรงเรียนจะเต็มไปด้วยอุปสรรค

เชาว์ มณีวงศ์ (168) ช่วยให้นักเรียนควบคุม ดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมได้ด้วยความสงบสุขเกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียน การทำงาน ช่วยนำคนไปสู่การทำหน้าที่ ความเจริญ เว้นข้อห้ามทำตามคำสั่งบางประการเพิ่มพลังในการทำงาน เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของงาน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สังคมเป็นสุขร่มเย็น ดังนั้นพอสรุปความสำคัญของวินัยได้ว่า วินัยช่วยให้คนมีระเบียบในตนเอง ลดความขัดแย้ง เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

ประตินันท์ อุปรมย์ (2518 อ้างถึงใน น.ส. ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542: 12) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ว่า เมื่อบุคคลอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ย่อมมีความคิดเห็น และพฤติกรรมต่างๆ กัน ถ้าปล่อยให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมทุกอย่างได้ตามความพอใจ สังคมก็จะเกิดความสับสนวุ่นวาย เนื่องจากแต่ละคนก็ทำในสิ่งที่ตนพอใจเท่านั้น ดังนั้นการมีกฎเกณฑ์หรือระเบียบจำกัดพฤติกรรมของบุคคลไว้บ้างจะช่วยให้กลุ่มคน หรือสังคมดังกล่าวอยู่ด้วยกันอย่างเรียบร้อยมากขึ้น วินัยได้หมายถึงกฎเกณฑ์ หรือระเบียบข้อบังคับเฉพาะกลุ่มบุคคลเท่านั้น ยังหมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยภายในตัวบุคคลด้วย ในกลุ่มสังคมใดที่มีสมาชิกมีวินัยในตนเองมากแสดงว่ากลุ่มสังคมนั้นประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความรับผิดชอบมาก ในกรณีนี้วินัยในสังคมอาจไม่ต้องสร้างขึ้นมากนัก เช่นโรงเรียนใดมีนักเรียนที่มีวินัยในตนเองมาก คือรู้ว่าตนเองจะต้องมาโรงเรียนเวลาเท่าใด จะออกจากโรงเรียนได้เมื่อใด ควรแต่งกายอย่างไร ควรแสดงกิริยามารยาทกับครูอาจารย์อย่างไร และควรมีหน้าที่ในฐานะนักเรียนอย่างไร เป็นต้น โรงเรียนนั้นแทบจะไม่ต้องสร้างวินัยขึ้นมาบังคับเพื่อให้นักเรียนต้องปฏิบัติตามอีกเลย แต่โดยความเป็นจริงแล้วจะพบว่านักเรียนในโรงเรียนหนึ่งๆ นั้นมาจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน บางคนไม่เคยได้รับการฝึกให้มีวินัยมาก่อนเลย บางคนเคยได้รับการฝึกอบรมให้มีวินัยในตนเองมาแล้ว บางคนขาดการดูแลเอาใจใส่ด้านการอบรมสั่งสอนให้มีวินัย ฉะนั้นจึงจำเป็นอยู่เองที่โรงเรียนจะต้องสร้างวินัยขึ้นมาเป็นระเบียบข้อบังคับให้ทุกคนปฏิบัติตามเหมือนกัน เช่น ระเบียบการแต่งกาย อันได้แก่การไว้ทรงผม การแต่ง

เครื่องแบบ การสวมถุงเท้าและลักษณะของรองเท้า หรือวินัยภายในห้องเรียน อันได้แก่การไม่นำขนมหรืออาหารมารับประทานในห้องเรียน ไม่คุยหรือเล่นกันเสียงดังในเวลาเรียน และไม่นอนหลับในขณะที่ครูกำลังสอน

ศุภนิธย์ วัฒนธาดา (2518 อ้างถึงใน ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542: 13) ได้สรุปถึงความจำเป็นที่จะต้องมีวินัยไว้ดังนี้

- 1) ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม
- 2) ช่วยสร้างความรับผิดชอบแก่บุคคล
- 3) ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองในหมู่คณะ
- 4) ช่วยส่งเสริมหลักประชาธิปไตยทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อควบคุมตนเอง
- 5) ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข
- 6) ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จตามจุดหมาย

สุรางค์ จันทน์เอม (2524 อ้างถึงใน น.ส.ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542: 13) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างวินัยที่สำคัญมี 4 ประการคือ

- 1) เด็กจะต้องประพฤติตนในสิ่งที่ดีและขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
- 2) เด็กจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการกระทำดีและความพึงพอใจกับการกระทำไม่ดี นั่นคือให้เด็กพอใจที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ดีควรหลีกเลี่ยงการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร

3) เด็กจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชิน หรือเกิดเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครแนะนำ

- 4) เด็กจะต้องเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่พึงปรารถนาของสังคม

ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงระเบียบวินัยจำเป็นที่จะต้องกล่าวถึงกฎและระเบียบควบคู่กันไปด้วยเพราะที่ใดจะมีระเบียบวินัยได้นั้นจะต้องมีกฎเกณฑ์ต่างๆตั้งไว้ ประโยชน์ของกฎเกณฑ์ที่สำคัญ

มี 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเรียนรู้ถึงมาตรฐานของการปฏิบัติ ที่จะทำให้สังคมที่เขาอยู่อาศัยยอมรับ ประการที่สอง เป็นตัวที่หยุดยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้

นวลศิริ เปาโรหิต (2520อ้างถึงใน น.ส. ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542: 13) ได้กล่าวไว้ว่าวินัยจัดว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อเด็ก เพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางการประพฤติของเด็ก ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัยก็คือ การที่เด็กเกิดความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเองวินัยที่แท้จริงนั้นไม่ใช่การบังคับให้กระทำตาม แต่เป็นเกณฑ์ที่วางไว้เพื่อให้ทุกคนในสังคมได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ วินัยที่สูงสุด คือ การมีวินัยในตนเอง ซึ่งได้แก่การรู้จักปกครองตนเอง ควบคุม และแนะนำตนเองให้ประพฤติในทางที่ดีงามอยู่เสมอ

มานิช ตันชวานิชย์ (2525 อ้างถึงใน น.ส.ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542:13) เขียนบทความให้เห็นถึงคุณค่าของระเบียบวินัย กับความสงบเรียบร้อยของส่วนรวมไว้ว่าในการอยู่ร่วมกันของสังคมแต่ละกลุ่มประกอบด้วยคนจำนวนมาก ซึ่งมีพื้นฐานระดับการศึกษา ความรู้ จิตใจ การอบรม ความนึกคิดแตกต่างกัน ความต้องการสิ่งต่างๆ ในการดำรงชีวิตก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มก็ไม่ตรงกัน แต่จะให้สังคมอยู่อย่างอิสระตามความพึงพอใจ เป็นไปไม่ได้ ความสับสนวุ่นวายในสังคมย่อมเกิดขึ้นไม่มีสิ้นสุด เพื่อความสงบเรียบร้อยของคนส่วนรวมในการอยู่ร่วมกัน จึงต้องมีระเบียบแบบแผนควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคม หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าระเบียบแบบแผนข้อบังคับ ข้อปฏิบัติทั้งปวงเรียกว่าวินัย วินัยเป็นสิ่งที่ควบคุมให้บุคคลประพฤติปฏิบัติ

ต่อกันเป็นไปด้วยความเรียบร้อยของสังคมนั้นๆ เช่น สมาชิกของสังคมต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของทางราชการที่กำหนดไว้ นักกีฬาต้องปฏิบัติตามกติกาในการแข่งขัน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาที่กำหนด พระสงฆ์ต้องปฏิบัติตามศีลหรือวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ ข้าราชการพลเรือนและทหารต้องปฏิบัติตามวินัยเป็นต้น การมุ่งให้การศึกษาแก่พลเรือนให้มีวิชาความรู้และมีสุขภาพทั้งร่างกายและใจสมบูรณ์ยังไม่เป็นการเพียงพอ ต้องมุ่งผลิตคนให้มีวินัยรู้จักรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติด้วย

อารี รังสินธ์ (2529 อ้างถึงใน น.ศ. ทิพาวรรณ แสงพันธ์ 2542 :14) ความจำเป็นของระเบียบวินัยมี 4 ข้อ คือ

- 1) จำเป็นเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคม คนจะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ก็ต่อเมื่อเขาได้เรียนรู้ถึงเกณฑ์ หรือมาตรฐาน ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นเสียก่อน
- 2) จำเป็นสำหรับที่จะให้บุคคลบรรลุถึงวุฒิภาวะ เด็กจะต้องสร้างบุคลิกภาพแห่งความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่การควบคุมตนเอง การพึ่งตนเองและความอดทน หากเด็กไม่ได้รับการฝึกในด้านระเบียบวินัย เขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความอดทนและพึ่งตนเองได้ยาก
- 3) จำเป็นที่จะให้คนรู้ผิดชอบชั่วดีทำในสิ่งอันควรและไม่ทำในสิ่งที่ไม่ควร
- 4) จำเป็นสำหรับความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็ก เด็กอาจจะไม่แน่ใจว่าเขาควรทำอะไรได้แค่ไหน เพราะเขาขาดประสบการณ์ ระเบียบวินัยจะเป็นเกณฑ์ หรือเป็นแนวทางให้เขาปฏิบัติ เขาจะสบายใจและไม่สับสนเมื่อเขาทราบว่า เขาควรทำ เขาก็จะมีความมั่นคงในอารมณ์เกิดขึ้น

การตรงต่อเวลา

ความหมายของการตรงต่อเวลา

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542 : 60 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548:27)

ได้ให้ความหมายการตรงต่อเวลาไว้ว่า หมายถึงการทำงานหรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จตามกำหนดเวลา

วินัย พัฒนรัตน์ และคณะ (ม.ป.ป. :16 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548:27)

ได้สรุปว่าการตรงต่อเวลาหมายถึงการทำงานหรือการปฏิบัติหน้าที่ให้ตรงเวลาหรือทันเวลาตามที่กำหนด การฝึกให้ตรงต่อเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างควมมีระเบียบวินัย

รุจิณี ภูสาระ และคณะ (ม.ป.ป. : 29 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548:27) กล่าวว่าว่าการตรง ต่อเวลา หมายถึงการทำกิจกรรมใดๆให้สำเร็จไปตามที่กำหนดไว้ ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง และเมื่อรู้ว่าจะทำสิ่งใดล่าช้า กว่าที่กำหนดก็ไม่นั่งนอนใจควรรีบทำงานนั้นให้สำเร็จ เพื่อมิให้ล่าช้ากว่ากำหนดมากกว่าเดิม

สวัสด์ ปทุมราช (ม.ป.ป.:2 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548:27) ได้ให้คำจำกัดความการตรงต่อเวลาหมายถึง การปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้เสร็จตามที่กำหนด เช่นนักเรียนทำแบบฝึกหัดส่งทันตามเวลาที่ครูกำหนดทุกครั้ง

สรุปได้ว่า การตรงต่อเวลาเป็นการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความค่าที่สุดเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับมาคืนได้ ดังนั้นเราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่ามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ถ้าหากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ก็จะเสียโอกาสในภายหลัง การที่จะ

มีความสุขที่สุด คือการรู้จักจัดการและมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาและเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร นักเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคนิคพบุรี
2. กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนระดับชั้น ปวช. 3/1 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินพฤติกรรม และระดับผลการเรียน ของนักศึกษารายบุคคล

3. วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา ผลงานวิจัย ผลงานการค้นคว้าต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ศึกษารูปแบบของการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย

2. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน

3. สร้างแบบบันทึกคะแนน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณา

4. นำแบบบันทึกที่ได้รับคำแนะนำไปปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับจริง

5. นำแบบบันทึกคะแนนฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการตรวจเช็คเวลาเรียนในชั้นเรียน ตลอดภาคเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

วิเคราะห์ข้อมูลจากใบเช็คเวลาเรียนในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้น ปวช. 3/1 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

การวิเคราะห์มีการแบ่งช่วงของคะแนนดังนี้

7 - 10	หมายความว่า	เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ
4 - 6	หมายความว่า	เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาระดับปานกลาง
1 - 3	หมายความว่า	เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาระดับน้อยที่สุด
0	หมายความว่า	ไม่มาเรียน

บทที่ 4

สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

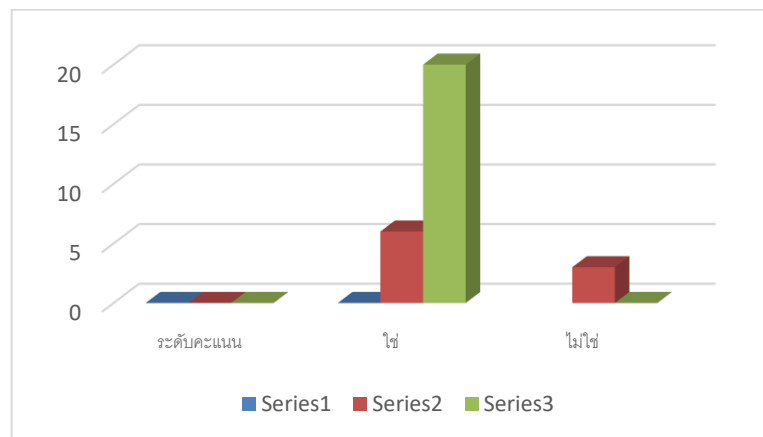
จากการวิจัย พบว่าความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ การตรงต่อเวลา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ของนักศึกษาชั้น ปวช. 3/1 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ รายวิชาผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ผลการประเมินพฤติกรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย นักเรียนสามารถปรับพฤติกรรมตนได้เมื่อทราบข้อตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักศึกษา เรื่องการเข้าเรียนตรงเวลา ผลจากการบันทึกข้อมูล นักศึกษาสามารถปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองโดยการเข้าเรียนตรงเวลา มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น และนักศึกษามีขวัญและกำลังใจในการปรับพฤติกรรมตนเองและมีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้น เมื่อทราบผลการเข้าเรียนและผลของคะแนนที่ได้รับ นับว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหาเรื่องการตรงต่อเวลาของนักศึกษาและจะนำไปสู่พัฒนาการด้านอื่นของนักศึกษาด้วย

อภิปรายผล

ระดับคะแนน	ผลการเรียน	ใช่	ไม่ใช่
0 - 3	0 - 1.00	0	
4 - 6	2.00 - 2.50	6	
7 - 10	3.00 - 4.00	20	3
รวม		26	3
คิดเป็นร้อยละ		89.66	10.34

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการเข้าเรียน พบว่านักศึกษากลุ่มที่ศึกษามีจำนวน 29 คน มีคะแนนเข้าชั้นเรียนในการตรงต่อเวลาน้อยที่สุด 3 คน นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง 16 คน และนักศึกษเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ 26 คน เมื่อทำการวิเคราะห์สัมพันธ์ของคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียน ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 89.66 และ ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.34

ข้อเสนอแนะ

ครูผู้สอนควรมีความตระหนักและให้ความสนใจในเรื่องตรงต่อเวลาให้กับนักศึกษา ตั้งแต่อยู่ในวัยเรียนเพื่อประโยชน์ในการทำงานในอนาคต เพราะการเป็นผู้ตรงเวลาจะสามารถทำให้มีคุณธรรม จริยธรรมด้านอื่นพัฒนาง่ายขึ้น และเป็นคุณธรรมที่สถานประกอบการต้องการมากที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 3/1 วิชาผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ ภาคเรียนที่ 2 /2568 มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมของนักศึกษา ให้ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ แก้ปัญหาการเข้าเรียนไม่ตรงต่อเวลาของนักศึกษาประชากร นักศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับชั้น ปวช. 3/1 สาขา งานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ เครื่องมือที่ใช้ คือแบบประเมินพฤติกรรม และ ระดับผลการเรียน ของนักศึกษา รายบุคคล ตลอดภาคเรียน และสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ จำนวนนับ และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

การจัดการเรียนการสอน วิชาคอมพิวเตอร์และบำรุงรักษา นักศึกษาระดับชั้น ปวช. 3/1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี พบว่านักศึกษากลุ่มที่ศึกษามีจำนวน 29 คน มีคะแนนเข้าชั้นเรียนในการตรงต่อเวลาน้อยที่สุด 3 คน นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง 16 คน และนักศึกษาเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ 13 คน เมื่อทำการวิเคราะห์สัมพันธภาพของคะแนนความ รับผิดชอบต่อเวลาเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียน ที่มีความสัมพันธ์กับ คะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 89.66และ ไม่มีความสัมพันธ์กับ คะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.34

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการการวิจัยพบว่า โดยรวมนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ 3.00 – 4.00 ที่มีความสัมพันธ์ กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาที่ระดับคะแนน 7 – 10 มีจำนวน 20 คน ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับ คะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 3 คนและนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ 3.00 – 4.00 ที่ไม่ มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา ไม่มี ส่วนนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ 2.00 – 2.50 ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาที่ระดับคะแนน 4 – 6 มีจำนวน 6 คน และ นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ 2.00 – 2.50 และมีนักศึกษาที่มีผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ 60% ระดับ ผลการเรียน 0 – 1.00 จำนวน 0 คน โดยมีคะแนน 0 – 3 คะแนน มีความสอดคล้อง สวัสดิ์ ปทุมราช (ม.ป.ป.:2 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548:27) ได้ให้คำจำกัดความการตรงต่อเวลาหมายถึง การ ปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้เสร็จตามที่กำหนด เช่นนักเรียนทำแบบฝึกหัดส่งทันตามเวลา ที่ครูกำหนดทุกครั้ง

สรุปได้ว่า การตรงต่อเวลาเป็นการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตาม กำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับมาคืนได้ ดังนั้นเราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่ามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ถ้าหากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ก็จะเสียโอกาสในภายหลัง การที่จะมีความสุขที่สุด คือการรู้จักจัดการ และมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลา และเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี